

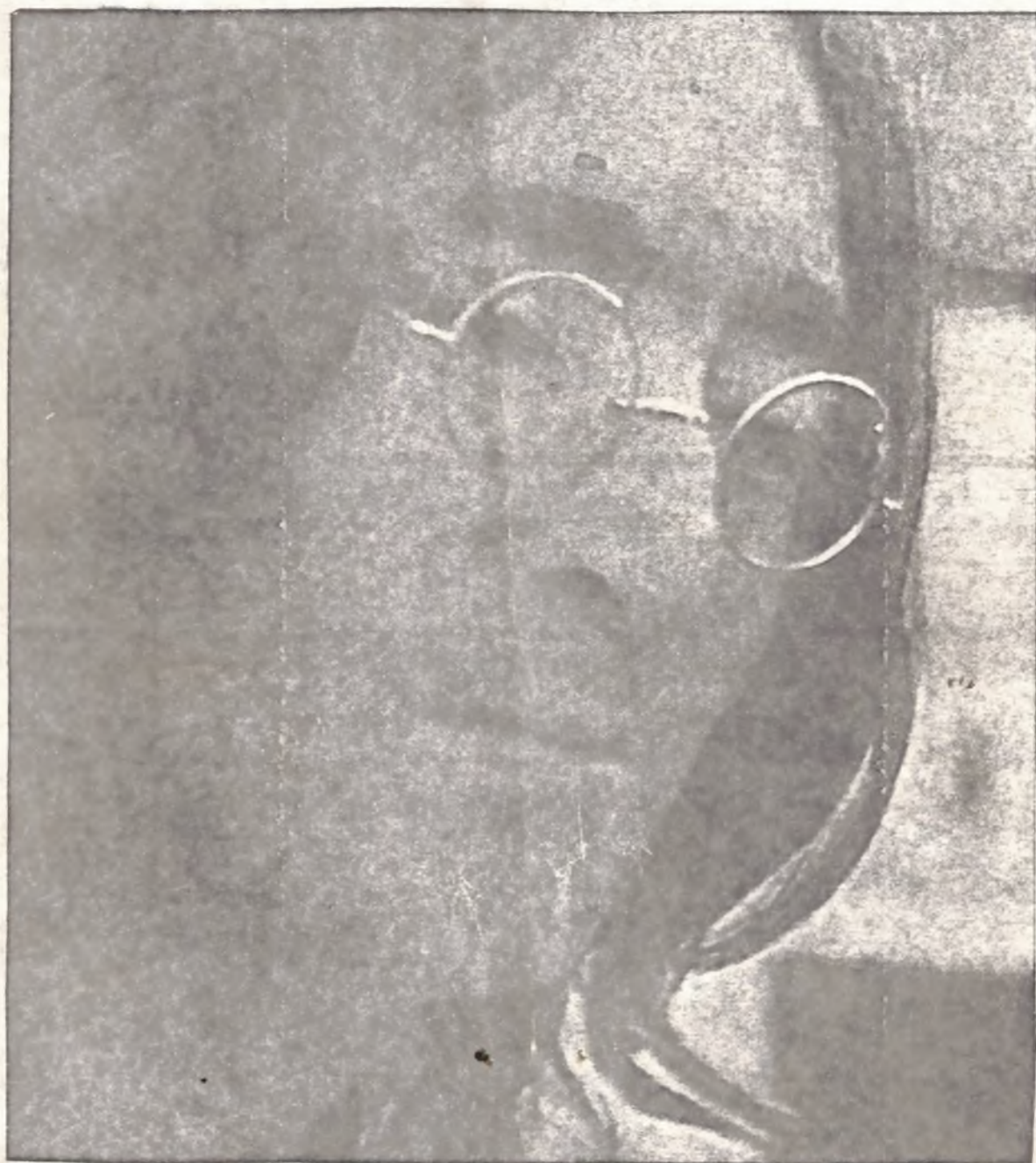
Dejte šanci svobodě!

ÚNOR 1990

1

MIKROFON

ČASOPIS MÍROVÉHO KLUBU JOHNA LENNONA A SDRUŽENÍ ČESKÉHO FOLKU

JOHN LENNON

* 9.10.1940
† 8.12.1980

Vážený čtenáři,

dostáváš do ruky první číslo časopisu, který by chtěl seznamovat s činností Klubu a S.C.F., jejich myšlenkami, s děním současným i minulým v naší společnosti a to hlavně ve sféře kulturní, najdete zde referáty, rozhovory, fejetony, básničky, texty, povídky atd. Nechceme se uzavírat do sebe, a proto čekáme na vaše názory, články, povídky, básničky, texty apod. Zveme vás všechny ke spolupráci. Prosíme, omluvte prozatímní sníženou kvalitu titulní strany. Děkujeme. A ještě naše adresa, na kterou můžete psát: MIKROFON, Dobruška 8, 381 01 Č. Krumlov

MÍROVÝ KLUB JOHNA LENNONA

byl založen v prosinci 1988 v Praze. Jeho základní prohlášení hovoří mimo jiné o věznění čs. mírových aktivistů a o vývozu čs. zbraní do mnoha zemí světa.

"Před osmi lety byl zavražděn John Lennon. Mezi prostými lidmi i mezi předními světovými hudebníky si John Lennon a jeho žena Yoko Ono získali svým uměním a svým neúnavným úsilím na poli míru, lásky a porozumění mezi lidmi a národy uznání. V Československu se od té doby na různých místech každoročně scházejí mladí lidé, aby pietně vzpomněli osobnosti Johna Lennona. Nejvýznamějším místem těchto setkání se stalo Velkopřerovské náměstí v Praze. Účastníci tohoto setkání se však rok co rok stávají cílem brutálních útoků policie, řízené čs. mocenskými orgány."

Cíle MkJL:

V souladu s myšlenkami základního prohlášení Klubu o nedělitelnosti míru a lidských práv a míru uvnitř států a národů jako nezbytné podmínky pro mír na celém světě a v návaznosti na poslání MkJL o právu každého účastnit se kulturního života a respektování svobody nezbytné pro tvůrčí činnost.

MkJL v naší společnosti - přetvářející se nyní po více než 40 letech z totalitního systému na demokratický - chce usilovat o:

- spojovat a sdružovat všechny lidi, kteří se hlásí k osobnosti Johna Lennona a jeho celosvětově uznávanému podílu na obnově evropské tradice v duchu jeho stále živého uměleckého poselství: "Hledej své bratry v lidech. Všichni lidé si dělí celý svět."
- klubové kruhy a kroužky MkJL chtějí sdružovat a spojovat zejména mladé lidi

nezávislé na žádném establishmentu

nepodřizující se skupinovému normám byrokratů, technokratů a ideokratů

nepodléhající žádné totalitně působící moci, která byla a je vždy projevem bezmoci, zvěle, bezpráví a slabosti

- klubové kruhy a kroužky MkJL nejsou účelovými uzavřenými skupinami, ale otevřenou společností, spojující a sdružující své členy na základě vzájemné tolerance a trpělivého respektování různých přesvědčení a názorů.

Svou činnost chtějí vyvíjet zejména v oblasti kultury. Neomezují se však jen na ni. Ve smyslu mravních práv, to jest povinností k sobě i druhým, chtějí být jednou z přirozených forem svobodně se projevujícího společenského vědomí. Proto se jednotlivé klubové kruhy a kroužky mohou utvářet prakticky kdekoliv a na kterékoli úrovni společnosti. Zde působí nezávisle na sobě na podkladě dobrovolnosti a úcty k člověku jako takovému.

Adresa, na kterou lze zasílat přihlášky či náměty, připomínky, podněty a kritické výhrady k cílům a činnosti MkJL:

Mírový klub Johna Lennona, Krakovská 9, PRAHA 1, 110 00

SDRUŽENÍ ČESKÉHO FOLKU

S.Č.F. je dobrovolná organizace, do které může vstoupit každý občan s jakýmkoliv politickým a náboženským přesvědčením.

Čím se Sdružení zabývá?

Fantazii se meze nekladou. Koncerty, vystoupení, besedy, výstavy atp. Členskou základnu je třeba rozšířit po celé republice. Téměř perfektní je, když je v jednom místě více členů. Tito členové tvoří pobočku, která pracuje samostatně, sama si zvolí mluvčího, který bude úzce spolupracovat s výborem. Je možné utvořit skupiny, které by měly svůj samostatný program/vydavatelská činnost, umělecká činnost.../. Jinak členy mezi sebou budeme kontaktovat. Je zapotřebí, aby nikdo jen tak nezahláel a jen se vezl. Každý člen bude pracovat dle svého zájmu a dle svých možností.

Hudební archiv:

Je zaměřen převážně na folkové scéně, ale i jiných proudech. Pokoušíme se dát dohromady co největší sbírku nahrávek na území ČSSR.

Pokud máte zájem pracovat v pobočce S.Č.F., kterou chceme založit i zde v Č. Krumlově, napište si o podrobnější informace na adresu redakce Mikrofonu, plus napište něco o sobě/stáří, jak byste si představovali činnost pobočky, vaše zájmy a možnosti, apod./. Uvítáme též všechny, kteří by chtěli spolupracovat na spracovávání materiálů pro Mikrofon /psaní na stroji/.

Pro nekrumlovské zájemce adresa ústředí:

S.Č.F., Pavel Varga, U hřiště 852, 332 02 STARÝ PLZENEC

Při S.Č.F. vznikl Fanklub Karla Kryla, který pracuje již od léta 1989. Adresa:

Václav Sýkora, Jablonského 49, 332 02 PLZEŇ

Zakládejte další Fankluby /J. Hutky, V. Třešňáka apod./. Dejte nám také vědět, budeme vás kontaktovat.

ANKETA MIKROFONU

Napište, jaké skupiny a písničkáře byste v Krumlově a okolí uvítali. Vaše přání nám pomohou při organizaci koncertů.

- Kdo má jakékoliv nahrávky písniček J. Hutky, přihlašte se na adrese redakce. Pošlete seznam.

Děkujeme

- Kapely, které působíte v našem okrese, přihlašte se u nás. Napište o vaší skupině - historii, současnosti a o vašich dalších plánech, problémech apod., a také kontakt na vás. Seznámíme s vámi naše čtenáře a pokud to půjde, také se budeme snažit pro vás něco podnikat.

Redakce

O NEZÁVISLÝCH INICIATIVÁCH

V O N S

/Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných/

V dubnu 1978 se po několika měsíční činnosti/neveřejně uřizovalo 17 signatářů Charty 77 založit VONS a vydali toto prohlášení: --

"V duchu poslání Charty 77 a v souladu s její snahou podporovat vznikání užších pracovních společenství, zaměřených k jejich dílčím úkolům, rozhodli jsme se po několika měsících předběžné práce ustavit Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Cílem tohoto výboru je sledovat případy osob, které jsou trestně stíhány či vězněny za projevy svého přesvědčení nebo které se staly obětmi policejní a justiční svévole. Budeme s těmito případy seznamovat veřejnost i úřady a podle možností pomáhat postiženým osobám. Chceme při tom spolupracovat s každým, u nás i v zahraničí, kdo projeví o spolupráci zájem. Žádáme zároveň občany, aby nás/raději osobně/ na takové případy upozorňovali. Věříme, že působení našeho výboru přispěje k tomu, aby lidé nebyli nespravedlivě pronásledováni a vězněni."

V květnu 1979 zatkla StB deset členů VONS, chtěla tím činnost výboru znemožnit. Dosáhla však pravého opaku, počet členů se zvýšil na 33 a ti pokračovali v činnosti ještě intenzivněji. V této době vydal VONS již přes sto sdělení a zastal se několika desítek osob. V listopadu 1979 se stává VONS členem Mezinárodní federace pro lidská práva /FIDH/ při OSN a tím zároveň Československou ligou pro lidská práva. Ani to však nezabránilo československým orgánům v odsouzení Petra Uhla, Václava Havla, Václava Bendy, Jiřího Dienstbiera a Otky Bednářové k vysokým nepodmíněným trestům /3 -- 5 let/. K podmíněnému trestu byla odsouzena Dana Němcová a spolu s Václavem Malým, Jiřím Němcem, Ladislavem Lisem a Jarmilou Bělíkovou propuštěna po sedmiměsíční vazbě. Později byli ještě za činnost ve VONS odsouzeni Albert Černý, Rudolf Battek, Ladislav Lis a Jan Lištomilský.

Do ledna 1989 měl VONS v Československu 31 členů, dalších šest se podílelo na jeho činnosti v zahraničí. Za dobu své existence vydal přes 900 sdělení a zastal se několika set stíhaných osob. Člen VONS Ladislav Lis byl dvakrát zvolen místopředsedou FIDH. Výbor se podílel také na uspořádání nezávislé manifestace ke Dni lidských práv OSN 10. prosince 1988, kde měl projev jeho člen Václav Malý. VONS vydal několik společných dokumentů s Chartou 77 a spolupracuje s Amnesty International.

/Vybráno z brožury "O nezávislých iniciativách v Československu" dr. Jiřího Gruntoráda, vydané v červnu 1989 v Praze/.

AFORISMY

- V životě je to jako v šachách - jenom se střelci se vyhrávat nedá.
- Noc dává moc. Ale moc dává i temno.
- Konzervativce je člověk, jenž se hrdě hlásí k revolučním ideám středověku.
- M. Jakeš:
Svoboda projevu znamená, že můžete říci co chcete, shoduje-li se to s míněním většiny.

O VĚZNÍCH SVĚDKŮ

STANISLAV DEVÁTÝ

Okresní soud v Gottwaldově /dnešním Zlíně/, jehož senátu předsedal JUDr. Václav Petrásek, rozhodl dne 29. srpna 1989 v hlavním líčení, že Stanislav Devátý je vinen spácháním trestného činu pobuřování a odsoudil ho za to k trestu odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců nepodmíněně s zařazením do I. NVS. Stanislav Devátý se proti rozsudku namísto odvolal. Prokurátor si nechal lhůtu na rozmyšlenou. Veřejné zasedání o rozhodnutí o odvolání Stanislava Devátého proti rozsudku se konalo v druhé polovině září a Stanislav Devátý byl odsouzen, a to v plné šíři rozsudku. Jenže sám Stanislav Devátý se k odvolacímu soudu nedostavil. Napsal pouze dopis, ve kterém sděluje, že přechází do ilegality, dokud nebude v plném rozsahu dokázána jeho nevinna a on zproštěn viny. Od té doby byl "nezvěstný". Ukrývali ho totiž jeho polští přátelé a to tak dobře, že i všemocná StB byla tentokrát krátká. Do vlasti se vrátil až po sedmáctém listopadu.

Obžalobou okresního prokurátora v Gottwaldově JUDr. Pavla Omelky, který byl přítomen u hlavního líčení, byl St. Devátý stíhán nejen pro trestný čin pobuřování, nýbrž i pro trestný čin ztěžování výkonu pravomoci veřejného činitele podle § 156 a/ tr. zákona a pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr. zákona. Prvého z nich se měl dopustit tím, že neuposlechl výzvu veřejného činitele k zachování pořádku při prvomájové manifestaci v Praze. Druhého z nich se měl dopustit hrubou urážkou příslušníků VB, kteří konali službu ve vezenském a eskortním odděle městské správy VB v Praze, kam byl St. Devátý po svém zadržení na Václavské náměstí dne 1.5.1989 umístěn. Ačkoli k projednávání této části obžaloby bylo předvoláno několik svědků, nedostavil se žádný z nich a navíc se na začátku hlavního líčení prokázalo, že žádný z nich dokonce ani obsílku soudu neobdržel. Přítomní nezávislí pozorovatelé se shodli v tom, že svědci nebyli pozváni záměrně, aby mohlo dojít k rychlému odsouzení St. Devátého alespon pro trestný čin pobuřování. Vzhledem k nepřítomnosti svědků vyloučil na začátku hlavního líčení soud řízení o trestných činech ztěžování pravomoci veřejného činitele a útoku na veřejného činitele z tohoto řízení. O těchto trestných činech se mělo konat později samostatné soudní řízení. Soud se tedy zabýval otázkou, zda St. Devátý je vinen spácháním trestného činu pobuřování podle § 100 tr. zákona, jehož se měl dopustit tím, že z nepřátelství k soc. a společenskému zřízení republiky se podílel na koncipování a vyhotovování písemností, jejich organizováním a odesláním Federálnímu shromáždění a Předsednictvu vlády. První písemností je petice připravovaná aktivisty Společenství přátel USA, kterou dne 31. prosince 1988 podepsalo 430 občanů, a která požaduje dodržování lidských práv a demokratizaci společenského života. Podle obžaloby tato petice lživě obvinuje státní a společenské zřízení z porušování ústavních a jiných zákonů a mezinárodních dohod v oblasti lidských a občanských práv a svobod. Druhou písemností byl dopis týž vrcholným a státním orgánům který uragoval předchozí petici. Text této druhé písemnosti měl být dne 3.2. 1989 vysílán rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa.

Při hlavním líčení byli slyšeni pouze tři svědci a byla čtena pouze jedna svědecká výpověď učiněná v přípravném řízení. Svědci se hlásili k podpisu této petice, nikdo však neuvedl, že by je o podpis požádal St. Devátý. V přípravném řízení bylo slyšeno zhruba 80 signatářů této petice. Na 60 jich odmítlo vypovídat vůbec a ze zbylých svědků nikdo nepotvrdil, že by je s peticí seznámil St. Devátý. V dalším důkazním řízení bylo znaleckými posudky potvrzeno pouze to, že podpisy na obou písemnostech jsou s největší pravděpodobností podpisy St. Devátého, že text těchto písemností byl napsán na psacím stroji odnatém v bytě St. Devátého, a že osoba, která obálky

zalepovala, má krevní skupinu "B", kterou má také St. Devátý. Protože St. Devátý se k obžalobě a žalovanému jednání ani v přípravné řízení ani před soudem nevyjádřil, mohl soud na základě provedených důkazů dospět pouze k přesvědčení, že St. Devátý obě písemnosti podepsal jako ručitel a odeslal je vrcholným orgánům. V rozporu s hlavní zásadou trestního práva, že vina musí být vždy prokázána, odsoudil St. Devátého i za to, že se podílel na koncipování a vyhotovení těchto písemností, na organizování podpisové akce a rovněž za to, že text druhé písemnosti poskytl rozhlasové stanici Svobodná Evropa.

Své přesvědčení, že St. Devátý text písemnosti této rozhlasové stanici poskytl, založil soud na pouhém dohadu, že prý St. Devátý je s touto stanicí v telefonickém spojení, jak o tom svědčí hovor, který poskytl BBC a Svobodné Evropě. Jen tento závěr umožnil soudu odsoudit St. Devátého pro trestný čin pobuřování, navíc podle přísnější klasifikace podle odst. 3a/ ustanovení § 100 tr. z. postihující toho, kdo pobuřující projev rozšíří rozhlasem, tiskem nebo jiným podobným účinným způsobem.

Stíhání St. Devátého pro trestný čin pobuřování bylo vzhledem k čs. závazkům nesprávné a nemravné. Jeho odsouzení bez důkazů bylo však přímo výsměchem právu a čs. společnosti. Na porušení zásad práva poukázal v závěrečné řeči doktor práv JUDr. Jíří Machourek, který mimo jiné uvedl, že za celou svou advokátskou praxi se nesetkal s případem, kdy tvrzení obžaloby by byla v tak příkrém rozporu s provedenými důkazy. Návrhy dr. Machourka na doplnění dokazování, které přednesl v průběhu hlavního líčení, byly zamítnuty. Obhájce navrhl slyšení dvanácti svědků, kteří byli vyslechnuti v přípravném řízení a dále, aby dokazování bylo rozšířeno o posudky, vyjádření institucí a dalšími důkazními prostředky, jimiž by se prokázalo, v čem je inkriminovaná petice pravdivá a v čem je lživá. Hlavního líčení se chtělo zúčastnit asi 70 přátel St. Devátého. Bylo jim však vyhrazeno pouze pět vstupenek a zbytek soudní síně zaplnila tzv. kvalifikovaná veřejnost vybraná z aktivních přísluhovačů režimu. Chovali se agresivně a rušili soudní jednání, takže je předseda senátu musel napomenout. Soudní jednání rušili i přítomní pracovníci čs. televize, kteří se pokoušeli filmovat St. Devátého i přes jeho protesty. Hlavního líčení se účastnili jako pozorovatelé pan Haafke, profesor trestního práva, filosofie a sociologie na univerzitě v Pasově, který zastupoval Mezinárodní helsinskou federaci, a dále zástupci velvyslanectví USA a Kanady.

Stanislav Devátý byl mluvčím Charty 77 a je členem VONS. Jeho zdraví bylo podlománo trojí hladovkou, již úspěšně protestoval proti vazbě, která na něho byla v roce 1989 třikrát uvalena.

INFORMACE

Jak jistě víte, již léta vysílá z Mnichova pro Československo rozhlasová stanice Svobodná Evropa. Naladit si ji můžete na krátkých vlnách v pásmech 19, 21, 31, 41, a 49 metrů a od srpna loňského roku i na střední vlně 730 kilohertz. V době jednostranných a zkreslených zpráv v našem tisku, rozhlase a televizi nám pomáhala orientovat se, přinášela aktuální zpravodajství, politické rozborry, informace z domova i ze světa. Patří jí za to náš velký dík. Příznivce folku upozorňujeme na pravidelný nedělní hudební pořad, který uvádí Karel Kryl. Od 15.10, tedy po zprávách, které jsou každou hodinu, si můžete poslechnout písničky "Ze sklepa", tedy písničkáře, hlavně ty exilové, ale také různé festivaly atd. Adresa, kam můžete psát: Jitka Brázdová, postfach 810769, D 8000, MÜNCHEN 81, NSR

PETR SKOUMAL

Poločas rozpadu

Říkali ti, že pravda zvítězí,
gle zapomněli ti říct kdy,
Říkali ti, že než se oženíš,
všechno se ti zahojí.
Říkali ti, že lhát se nemá,
a taky říkali, kdo lže, ten krade.
Říkali ti, že krást se nesmí,
a mezi tím ti ukradli celý život.

Tvářili se nezištně,
když ti prohrabovali kapsy,
a usmívali se vlídně,
když ti za rohem ukroutili ruce,
a pak tě pozvali na skleničku,
a říkali ti, co jsme si, to jsme si,
a pravda zase zvítězila
a ani o tom nevěděla.

Nezapomeň - co chceš.
Nezapomeň - kdo seš.
Nezapomeň - odkud přicházíš.
Nezapomeň - kam jdeš.
Je zima a jaro už bylo,
Kráčíme pozadu.
Je zima a co zbylo -
poločas rozpadu.

Mleli něco o božích mlýnech
a o tom, že si musíme pomáhat,
a tak ti pomáhali,
aniž by ses někoho prosil,
a pak ti dali příslib věčnosti
a doložku nejvyšších výhod,
tekoucí vodu a kanalizaci,
kam bys mohl spláchnout svoje
pochybnosti.

Nezapomeň - co.....

1988

ZANEZA*

Hamlete! prodej lebku do muzea
a zaplať rundu
velkej koktejl

hysterickej
plnej mešního vína na vzývání kultů
plnej špinavý vody a slz
plnej hlasování a potlesků
plnej průserů a kocoviny
plnej slizských žab, mloků
plnej slídilů, špehů, donašečů
plnej neplnejch půllitrů
.....a.....
a plnej zatykačů

Ovzduší zákulisí v Cann Cllabbu v Los Angeles bylo nabitá elektrinou, když tam došlo k velice emociálnímu setkání dvou rockových muzikantů, které spojuje víc než jen láska k muzice. V šatně se tam před pátečním vystoupením objali J. Biaffra, který se po úspěšném boji proti obvinění, že jeho texty jsou obscénní, se stal v roce 1988 prominentním americkým rockovým disidentem a M. Hlavsa, vůdčí osobnost české rockové skupiny Půlnoc. J. Biaffra byl zjevně pohnut vyprávěním o více než dvacetiletém strádání kolem skupiny Plastic People, jejíž tři členové hrají nyní i s Půlnocí. Naštěstí tento boj alespon pro tato hudebníky vyvrcholil dříve nemyslitelným turné po USA. Posluchači na Západě se mohli s hudbou skupiny Plastic People seznámit v sedmdesátých a osmdesátých letech díky nahrávkám, které se podařilo z Československa vyvézt, a které tady vyšly na gramofonových deskách. Styl jejich hudby charakterizovaný disonančním zvukem připomínal satirický nádech na společnost, který v USA proslavil F. Zappa, Velvet Underground a Dr. Fax. Z nahrávek Plastiků bylo už tehdy zřetelně slyšet, že jde o vzdělané lidi a vyzrálé umělce, ale nikdo si nedovedl představit jakou bombu, v tom dobrém slova smyslu, americké publikum nyní v podobě Půlnoci slyšelo. Na Západ se v průběhu minulých let dostalo díky větším či menším trhlinám v železné oponě několik rockových skupin, které však produkovaly nezáživné kopie západních vzorů, nebo sloužily jako výkladní skříň počínající glasnosti. Půlnoc je naprosto něco jiného. Jejich mocná a unokátní hudební vize stojí nejenom vysoko nad vším ostatním z Východu, co jsme v USA měli možnost slyšet, ale je navíc porovnatelná se západní špičkou. Monolitické rysy, charakteristické pro řadu písní Půlnoci, jsou jistou hudební reminiscencí na progresivní fázi skupiny King Crimson. Jsou však hnány kupředu dávkou agresivity, připomínající I. Poppa. Jádro její muziky je v národních nadzvucích, které se ozývají z melodické linky Hlavsovy basové kytary. To však neznamená, že by Půlnoc hrála nějakou českou lidovou muziku, naopak díky kytaristovi Karlu Jančákovi a jeho zalíbení v hudbě, kterou produkuje avantgardní americké skupiny, je to celkově zvuk nadnárodní a jedinečný. Ostatně kytarista K. Jančák by si mohl okamžitě stoupnout bok po boku k současným kytarovým gigantům. Texty, které Míša Němcová zpívá Česky, jsou bohužel americkému publiku nesrozumitelné, ale z překladů, které mi poskytli v zákulisí, vyplynulo, že jde o impresivní a emocionální verše, které nemají nic společného s politikou.

Politika, je ostatně jedno z témat, které skupinu Půlnoc při jejím zájezdu po USA trápí. M. Hlavsa to vyjádřil těmito slovy: "Nehrajeme proto, abychom změnili politický systém, hrajeme proto, že jsme muzikanti. To systém nás dohnal k tomu, že se z nás stala politika."

Po vyčerpávajících New Yorkských koncertech a bohatém nočním životě, které toto město poskytuje, se kapela trochu zalekla vyhlídky nad patnáctihodinovou jízdou autem do Knoxville ve státě Tennessee, a tak z ohledu na těhotnou Míšu se podařilo po delším vyjednávání s manažerkou turné plánované vystoupení zrušit, ale místo toho se pořádně vyspat a nabrat síly na další zastávku na štaci Washington DC 30. dubna a 1. května, každý den dvě vystoupení v klubu DC Space, před publikem složeného z vyšší části místních iapies, což jsou mladá úspěšná individua směřující k vrcholu kariéry, a tak po předešlém odvalu se přijetí zdálo kapku rezervovanější. Nicméně manažerka turné v telefonickém rozhovoru pravila, že považuje závěrečný koncert ve Washingtonu za dosud nejlepší.

Na koncertě v klubu DC Space Půlnoc hrála řadu rytmicky nabitých skladeb, vypichujících heavy metalová sola svého mladého kytaristy. Přesto, že hráli rock and roll, hudebníci vystupovali spíše jako jazzový orchestr. Nikdy totiž nesoupeřili jeden s druhým o vedení, naopak při každém sole skupina ubírala na síle zvuku, aby každý hudebník mohl více vyniknout, dokud společně nevygradovali v dynamickém vyvrcholení každé skladby.

Poznámka redakce:

Turné skupiny Půlnoc po USA se konalo v létě, tedy v dubnu a v květnu loňského roku. Texty skupiny se nám nepodařilo zatím nikde sehnat, tak alespoň malou ukázkou textů skupiny Plastic People z jejich alba "Hovězí porážka".

Šel pro krev

chvilí přihlížel
jak se bourá vůl
sám zkusil palicí
rozbít oko
potom ho polili
při splachování dvora
nasral se a šel

ta jeho
čekala se seslí
v průjezdu za vraty
popadla plechovku
blbče
kde ses coural
chlemtala krev
ani nevyslovila
mouchy

otřela pysky
rukávem županu
a usmířeně dodala
tak miláčku
to bylo naposled
to si pamatuj

Prasinec

i jali se poltiti
na kusy roztrhali
rozvěšovali střeva
olizovali mastné prsty
zbytek hodili psům
kvikajíc veřeja
modleme se

Nenávist vola k řeznickému psu

copak řeznickej čokle
copak si myslíš
špindíro svinská

na rohy tě naberu
kopytama rozdupu

Kanárek

kanárek umřel
nebo snad chcíp
někdo ho típnul
nebo snad líz

kanárek umřel
překrásný písne
starý a starší
než starý gotický

ty mrtvej kanáre
zazpívej znova
ať aspoň kámoši
znají ta slova

Petřín

je bláto na Petříně
je bláto v ulicích
je tento podzim
jenom temný vzdych
na výlet jsem se
ani jednou nepozdvih

tam na nebesích
mají ze mne smích
že k posteli mne
přilíp asi klíč
a bez piva a milování
už jsem mnich

-----
texty:

Ivan Wernish 1/ 2/
Petr Lampl 4/
Egon Bondy 5/
Petr Placák 3/

V příštím čísle uvedeme recenzi alba "Hovězí porážka", kterou napsal Václav Havel.

Mám s ním starosti

Celé odpoledne jsem bloudil po bytě. Bral jsem věci do rukou a zase je pokládal. Vytahoval knihy, dával je zpět a nenávistně blejskal očima po bedýnce telefonu. V sedm hodin jsem zabalil kytaru, strčil do futrálu sešit s písničkama a přemýšlel, co si vzít na sebe. Bude pršet, nebude? Vzal jsem si kabát. Strčil do něj kartáček na zuby, několik balíčků tabáku a několikatery sirky. Pro jistotu. Sebral kytaru a otevřel dveře. Zase je zavřel, sedl si v kabátu ke stolu a čmáral na papír kolečka a kdoví co. Mám, nemá Páni tam dnes čekají. V Nerudovce je týden písničkářů. Já sice nemohl už být na plakátech, ale mám tam být jako náhradník. Řekli mi to po telefonu a už nikomu. Páni hned přišli, že všechno vidí. Stejně prej nebudu na svobodě. Nenávistně jsem se podíval na telefon. Mám s ním starosti - a s telefonem taky, ale hlavně s NIM. Před deseti lety jsme se jmenovali stejně a byli titíž. Dnes máme jen společné jméno. Z NEJ se stala za tu dobu hvězda. Písničkář. Já zůstal soukromou osobou, kdežto ON se stal veřejným vlastnictvím. Jako veřejné budovy, parky, lázně a záchodky. Je zpěvákem a když může, vyprodá kdejaký sál. Lidé, kteří chtějí a cítí potřebu HO užít, tak HO chodějí poslouchat, pouštějí si HO z desek a mluví o NEM, jako by jim patřil. Než mi to polepil. Zpívá si písničky a vůbec HO nenapadne, že já z toho můžu mít průser. ON to myslí dobře, ale co pak nevidí, jak se věci mají? Nevidí. To vím. Znáám HO už deset let a byl jsem s NIM všude, kam se vrtnul, pomáhal jsem MU hrát na kytaru, cvičil doma, aby to jemu znělo, pomáhal MU zpívat a byl u toho, když skládal písničky. Reknete: Měl jsi HO upozornit! Bylo mi HO líto. Možná by pak nedělal to, co dělá, a byl by jinej. To by byla škoda. Líbí se mi tak, jak je. Několikrát mi páni volali, ať MU domluví. Začali MU zakazovat různá představení. Nic jsem MU neřek a ON pořád hrál podle svého nejlepšího přesvědčení. Tak mě na dva dny zavřeli. Jako, že mám na NEJ špatný vliv. Z okénka celý jsem celý den poslouchal JEHO písničky, jak si je páni o pár pater výš pouštěli. JEMU to prospělo. Já byl otrávenej. Nakonec, co se JEMU může stát? Je veřejným vlastnictvím a to je něco, jako když se sůl rozředí v moři. Zpátky jde vyzískat pouze vydestilováním celého moře. Na to dojde také, ale až máma dějin převarí pár generací. V některých případech ani to nestačí. Já jsem na tom hůř. Musím jíst, spát, stárnout, přemýšlet, dělat MU dramaturga a manažera. Pravda, zatím mne za to alespon živí. Teď MU to páni, co nejs ou dějinama, zatrhli. Mě poslali papír, že jsem trestně stíhanej za nedovolené podnikání podle § 118. Závidím MU. JEHO budou lidi považovat za hrdinu a já budu kdesi otráveně lokat meltu. Ale měl by ještě zpívat. Mám pro NEJ nějaké písničky a všelijaké nápady. Ale to je všechno. Pomocť MU nemůžu. To by mohli ti, mezi kterými je rozředěn. Veřejnost. Jinak se jeho vlastníci dostanou do hloupé situace a budou muset spolknout, že jim ve skutečnosti ON nepatřil, že jim byl půjčen a když toho měli páni po krk, zase se HO zbavili. To páni dělávají a já HO nikdy nepřemlouval, aby se jim vlichocoval, protože ON tvrdil, že do toho nemají co mluvit, že je to věc těch, kterým zpívá. To má z folkloru. No uvidíme, jestli měl pravdu. Páni tvrdí, že ON žádná osobnost není, že by mohl hrát tak zadarmo a kdoví jestli. Že HO platit nebudou. Přesvědčoval jsem je, že HO platili lidi penězi, které donesli ve svých kapsách, a ON, než mi nějakou tu korunu dal, odvedl daně. Že je na to vyhláška. Ale oni to mysleli tak, že všechny peníze jsou jejich. Pěkně mi to zavařil. Rozhodl jsem se sice, že HO neopustím, ale teď mám strach, že by ON mohl opustit mne. Že by nás roztrhli, a to se mi moc nelíbí. Nedokázal bych tomu zabránit. To by muselo moře šplouchnout pánům do talíře, aby ochutnali, že je opravdu čímsi slané. Sami se koupat nepůjdou.

Vstal jsem, sundal kabát a vrátil se ke stolu. Zase jsem se nenávistně podíval na telefon. Vráťím ho! Podepíšu Chartu a páni mi

ho vypnou! Ne! Vypnu si ho sám. Vytáhl jsem drát ze zdi. Dnes se hrát nebude. Nepustím HO. Napíšu pro NĚL fejeton, aby lidi věděli, že mu mají pomoci, že je to potřeba.

17. srpna 1977

ROZHOVOR S JAROSLAVEM HUTKOU

Jardo, jak to vlastně s tebou je? Jsí písničkář, který přestal zpívat, nebo spisovatel, který začal psát, ale zatím nevydává?

"Mé postavení nezáleží tolik na mé vůli, jak by se zdálo z tvé otázky. Rozhodli o mě ti, kteří jsou v přesile. Jako písničkář jsem byl ukraden publiku a jako spisovatel jsem nebyl čtenářům povolen. Zpíval a psal jsem písničky od roku 1967. První knížku jsem napsal na podzim 1976 ve chvíli, kdy už jsem tušil, že zpívání je u konce."

Jak ty pociťuješ svou vyřazenost? Byl bys ochoten třeba udělat nějaké ústupky - například v podobě veřejného prohlášení - za návrat na jeviště a nějaké další výhody?

"Od určité meze už nelze dělat kompromisy a jsou nepřijatelné ústupky. Realizují se věcmi, ne prohlášeními. Nabídli mi ho. Smál jsem se. Faustovi měl dábel co nabídnout. Oni nemají. Jen ostudu, vnitřní morální kolaps a tutéž situaci jako předtím. Kdyby mi nabídli sto tisíc a vydání pěti LP desek a koncerty na velkých scénách, řeknu ti, že je to dábelské. Ale oni mi nabídli jen prohlášení a jakýsi mlhavý příslib, že mě nezavrou. Chtějí dušičku zadarmo, jako blbý čert z pohádky."

Kdybys měl možnost svobodně se vyjádřit, co bys řekl?

"Nemám komplex umlčeného. Když má něco na mysli, tak to vyslovím, ať v písni nebo ve knížce nebo ve fejetonu. Nakonec i zde jsem se vyslovil. Ani by mi v tom nešlo o svobodu vlastní, ta je tak trochu vnitřní záležitostí nebo mým vnitřním stavem. Slo by mi spíš o svobodu toho neznámého, o svobodu člověka, ke kterému má slova mají dojít. Míra svobody spisovatele je dána svobodou toho posledního čtenáře, jeho možností přístupu k myšlenkám, které v našich hlavách vznikají. Když bych mohl s tím posledním zahájit dialog, cítil bych se svobodný."

Po čem nejvíc v životě toužíš, co je tvým nejvyšším cílem?

"Nemám žádný konkrétní cíl. Snad je smyslem mého činění poznávání sebe a světa a prožití svého poznání. Prožít život a být přesvědčen, že už to lépe nešlo. Vlastně mám cíl - vyslovit prožité."

Na otázky Aleše Lederera odpovídal Jaroslav Hutka v červenci roku 1978, tedy těsně před jeho odchodem z vlasti.

V příštím čísle najdete další Hutkův fejeton "Proces".

Šéfredaktor

Jízdárna loňského roku. Tisícátého devítistého devětaosmdesátého. Konečně jsme se dočkali. Jsou tu jména jako Jahelka, Jan Nedvěd, Spiritual kvintet, a jiné folkové skupiny.

Vydal jsem se z manželkou na večerní koncert. Začínal zhruba v sedm hodin, předpokládáný konec kolem půlnoci. Překvapení se opravdu konalo. Naplněný sál, narvaný k prasknutí. Lidé, hladoví po několikaletém půstu, našlapání jeden vedle druhého. Perla večera Honza Nedvěd zdůvodnil svoje večerní neplánované vystoupení tím, že Spiritual kvintet se opozdil. Jejich očekávaný příchod byl tedy až kolem desáté hodiny. Honza hrál krásné písničky a také vyprávěl. Spestřením bylo to, že reakce posluchačů na jeho písničky a mezi-vstupy byla natáčena, dokonce na videokameru. Zkrátka známý postup. Mimochodem, kam se poděly ony snímky? Sledovali kdo tleská a na jaké poznámky. Od uvádějícího konferenciéra, jímž byl redaktor melodie, zazněla otázka, kdo si pamatuje Krumlovské letokruhy. Z těch šestiset lidí se zvedly tři, čtyři ruce. Je to ostuda. Pro Krumlov i krumlováky... Konečně přijel i Spiritual. Bohužel po určité technické závadě museli předstoupit před publikum. Ale i bez mikrofonů se jim podařilo připravit nám opravdu krásný zážitek. Vlastně živé podání spirituálů. Až se k nám právo vrátí, Sláva Říma a jiných, bylo pro mě a pro ostatní jedinečné.

No, a potom... SOK! /To je teď moderní. Myslím to slovo šok/ Asi po třech dnech jsem se doslechl, že pro Honzu Nedvěda si přijel kriminálka, že Spiritual měl problémy s Pragokonzertem. Bylo prý na ně vzneseno udání, že tady měli někoho pobuřovat. Už tu prý nesmí vystupovat. Byl jsem zaražen. Letokruhy s folkáčema byly slavné. Teď jsme se konečně dočkali. Po letech, kdy žila Jízdárna Alexandrovci a písněmi sovětských vojáků, ať už padlých, nebo živých, kdy se publikum skládalo převážně z dobrovolných návštěvníků okrojovaných a ošátkovaných, se zde produkovalo něco pro lidi. A najednou outrum. Zašel jsem se tedy informovat. Tenkrát jsem ještě nechápal co to je okáeska, co to je měkáeska /nevím jestli měkká, ale asi mě stký dům kultury/, a ostatní rádoby kulturní instituce. Znal jsem jeden dům u kotelny na Špičáku. Tam jsem zatukal na dveře. Po krátkém diskusním projevu jsem byl vpuštěn. Setkal jsem se s panem Čtvrtníkem:

"Prosím vás, nevíte náhodou, co je na tom pravdy, že tady už Spiritual kvintet nesmí vystupovat? Slyšel jsem, že měl nějaké komplikace kvůli vystoupení na Jízdárně."

"A vy jste kdo? Za koho tady jste?"

"Já se ptám sám za sebe, proč tady nesmí vystupovat."

"A, tak to jo. To není naše věc. To je věc někoho jiného, ten to zařizuje. A můžu vám říct, že už jsme je tady měli jednou a měli jsme je tady dvakrát a už je tady nemáme objednaný."

Tak jsem nějak tak asi pochopil. Dnes už vím, že správně. Ten někdo jiný, kdo to zařizuje, už tam bohudík není. Českokrumlovské letokruhy /pod jiným názvem/ se letos konat budou. Ale ten pan... jak se jenom jmenuje, není teď šéfredaktor nějakých novin? Prý Nový českokrumlovský zpravodaj. To jsou nějaké moderní noviny, že ano? No, pan Čtvrtník tedy povýšil. Doufám, že se mu z toho čelem vzad, respektive vpřed, nezamotá hlava.

FRANK ZAPPA

Z dvoualba Joe's Garage

Nakonec objevili že bůh nechtěl
Abychom byli všichni stejní

To představovalo špatné zprávy
Pro vlády celého světa
Protože to odporovalo učení
O řízeném rozdělování porcí

Lidstvo musí mít víc uniformity
Pokud má budoucnost fungovat

Hledaly se různé cesty
Jak nás svázat dohromady
Ale běda
Stejnost nelze vnutit

Touhle dobou někdo přišel
S myšlenkou
Že z každého člověka je nutno udělat zločince

Byla založena na principu
Že když budeme všichni gauneři
Tak budeme nakonec do jisté míry stejní
V očích zákona
Naši zákonodárci si ve své prohnanosti spočetli

Že většina lidí je moc líná na to
Aby provedla opravdický zločin

Tak byly vyrobeny nové zákony
Které umožnily každému aby je porušil
Kdykoli ve dne či v noci
A když jsme jednou porušili nějaký zákon
Jsme všichni v jednom veselém spolku
Zrovna jako prezident
Ti nejvášnivější průmyslníci
A církevní frajeři
Všech vašich oblíbených náboženství

Heslo každý zločincem
Byl největší nápad té doby
A byl ohromně populární
S výjimkou těch lidí
Kterí nechtěli být gaunery či psanci

A tak je do toho museli samozřejmě
Vmanévrovat
Což je jeden z důvodů
Proč bala nakonec i hudba
Postavena mimo zákon

HLÁSÍSE NEZÁVISLÁ KULTURNÍ INICIATIVA

Vážený čtenáři. V únoru letošního roku vzniklo v Českém Krumlově volné sdružení lidí, kteří se chtějí scházet, psát, a vůbec jinak kulturně zapojit do dění v našem okrese. Po dohodě s NKI budeme v našem časopise pravidelně otiskovat jejich příspěvky a i jinak s touto iniciativou spolupracovat a snažit se jí všemožně podporovat. Takže další stránky MIKROFONU patří NKI. Držíme palce.

EXTEMPORE

J. Neduha
J. Hradec
"Jerry" Tomášek
V. Marek

Skupina "THE NAIVE EXTEMPORE BAND" vznikla v srpnu 1973 celkem náhodně.

Protože hudba, kterou hráli, překvapila nejen je samotné, ale i diváky, rozhodli se strvat a hrát pro potěšení své i cizí. Na počátku byl písničkář Neduha po tvůrčím vypětí v průběhu "krizových let", kdy kraloval dění na mostě Králově, vymyslel desítky písniček. Jarda znovu a znovu tvrdošíjně skládal bigbeat. Bylo jasné, že se to bude jmenovat EXTEMPORE, a že budou hrát zbigbeatované písničky skladatele skupiny, ale kde vzít lidi, aparaturu, zkušebnu a nástroje, a nekrást?

Zatímco Neduha tvrdošíjně zkoušel další verze, Marek koupil Amati-/červen 1973/ a do půl roku byla na světě nová bluesová formace - Neduha, Marek, Štěvich, Pickwick bass a začali hrát. Prostě šaten Hagiboru se staly místem Jam sessions a jiných kulturně avantgardních produkcí organizovaných nadšencem Markem. Vydávali se další časopisy, pořádali půlnoční koncerty, hráli například J. Jelínek, M. Pavlíček, Trnavský, Durman, Třešnáček, Šimák, promítali filmy o umění. Neduha přebíral staré způsoby písniček a napínil nové dojmy /pobyt v Bohnicích/.

Hradec zamontoval nové směsice do týrané kytary, Marek organizoval, tiskl pozvánky, programy a spojoval texty.

26. února se Labirint dočkal pořadu premiéry "Pohřeb funebráka". Extempore bylo tedy na světě se vším všudy.

Porodní bolesti a kojenecké komplikace byly brzy překonány nadšením a chutí do hry. Chyb bylo mnoho, nepřesností ještě víc a tak život pulsoval od koncertu ke koncertu, od průseru k průseru. Marek kritizoval o sto šest, Neduha zapomínal a ztrácel trsátky i text, Hradec se rozptyloval vínem, ženami a opravováním věčně nefungujících zesilovačů a mikrofónů. Jerry vládl životem sem a tam.

"Funebrák" byl odehrán ještě 21.3. na Rokosce, 5.5. v klubu č. 1. na Strahově.

Poznámka: Skupina vznikla již v roce 1972 a vystřídala se v ní celá řada hudebníků. Svou vlastní cestu našla koncem roku 1973 a od té doby pod hlavičkou Svazu hudebníků zkomponovala čtyři tematické pořady.

PYDLISYN:

Tápal nebo chrápal.
Probudil se a vstal.
v hlavě mu bouchlo
zamyslel se pydlisyn

je to risk, ale půjdu ven
skamarádím se s pydlíchlapem
vytvoříme nový stát
šéfem bude pydlíchlap.

EXTEMPORE

VEJCE: /jak šlo vejce na vandr/

- 1/ Nic zlýho netuše, vyšlo si na vandr vejce
uzlíček s buchtama na zádech neslo si
čekalo, že si užije nějakou srandu
a užilo, užilo, a užilo!

V lese na něj čekal se svojí partou

Dr. Van

a zmlátilo ho úplně na tvrdo
a oloupaly mu jeho skvělý bílý šaty
a užilo, a užilo, a užilo!

Když se probralo z bezvědomí, vejce si řeklo!
a stejně to bylo dobrý!

ZANEZA

Básně z období temna

motto:

Žádám dějiny, aby přestaly
páchat periodické průsery!

Nahoře teplo
dole zima
tříkolka
pes
počůranej patník
roztrhaná plachta
vypálená knihovna
mraky a vítr
schůze
chrochtavé slunce
televize
vypasení luftáci
inteligentní žena
automatická pračka

Tu flašku acetonu jsi nevyлил
okolo je sucho
jdi spát
a ráno začni moralizovat
o životě
nebo
o prdeli

J. Gagarin ". . . a vidím planetu,
která připomíná opařenou
prasečí hlavu . . . "

Nemocný konečník potřebuje sedět na měkkém

Na schůzi si sedni na hlavu, soudruhu tajemníku,
aspon ti neprasknou hemeroidy.

Schovám hroudu hovínka
v drogerii pod krovkv

POHÁDKA O PRINCŮVI

Kdysi dávno, jestliže ovšem existuje čas, žil mladý muž. Prý to byl dokonce princ a tak mu nezbylo, než se vydat na moře temnot, aby poznal, co se v něm skrývá. Princ byl celkem vzdělaný, hovořil asi dvěma cizími jazyky a na klopě kabátu nosil odznak Andyho Warhola. Co se týče sexu, teoreticky byl vzdělán dobře a ostatně k čemu jsou na dvoře dvorní dámy?! S králem a královnou si rozuměli snad proto, že spolu nikdy nemluvili. A tak jednou mladý princ sebral tlumok, do něj knihy France Kafky a tisíc dolarů. Aby královští rodiče nebyli nervošní, /jako bývá díra ve zdi/ napsal jim, že se nikdy nevrátí.

Po čase přijel do jiného království /bylo-li to vůbec království/. Se vši rozhodností svých 50-ti let byl tentokrát přesvědčen, že se nedá dopálit. Už několikrát totiž vyjel do světa a po každé neuspěl. Na všech dvorech, kam se přijel ucházet o dívku, s kterou by chtěl v budoucnu, pakliže dřív nepříjde revoluce, královat a mít s ní asi patnáct dětí /princ to považoval za dan svého stavu, jinak by nechtěl ani jedno/, bohužel dostával nanejvýš liché ponaučení, jinde se mu vysmáli. Princ hledal dál. Měl zkrátka mantickou povahu a v tomto ohledu byl rozhodně hlupák.

Princ tedy přijel do království. V nejbližším hostinci, kde se občerstvil pomocí asi tak dvanácti piv, udělil místním domorodcům lekci ze sofistiky a metamorfozy modernismu/byl to hrozný žvanil/. Vypravil se na zámek. Nebyl ani příliš překvapen, když se dozvěděl, že v tomto kraji vůbec žádný zámek není. Král ovšem existuje, nikdo však neví, kde je, ostatně nikdo po tom ani nepátrá, žijí zde spokojeně. Princ se tedy vrátil do místního hostince a šťastně, protože byl spokojen s prvním úspěchem, který získal nikoliv bez námahy v tomto absurdním království, se rozhodl zakotvit.

Uplynulo několik let. Princ stále přebýval v hostinci. O peníze neměl strach, zdejší kurs byl směšně nízký a stačil mu na sto let. Byl si jistý svou věcí a rozhodně v ní pokročil. Jakým směrem a v čem vlastně, to ovšem nevěděl. Dříve mu lidé odpovídali, teď byl jen trpěným hostem. Jen občas všem zahrozil a házel po dětech blátem. Vcelku však nebyl dál, než první den. Král snad existuje, možná má i dceru. Postupem času princovi vypadlo z paměti "snad" a považoval to za svou jistotu, kromě té, že život nemá smysl. Byl přece vzdělaný. Princeznu ovšem nikdo neviděl, a i různé doslechy se velice lišily. Jen v jediné věci se schodovaly. Princezna, pokud tedy žila a kdo by mohl s určitostí říct něco o její tváři, byla krásná. Princovi to samozřejmě vadilo, vzdyt v životě žádnou princeznu neviděl. V posledních letech si už nedělal klamné naděje. Spal tedy v noci u dal s děvečkami a občas uspořádal přednášku o užitečnosti pornografie. Inteligentní člověk si vysvětlí všechno. Účastnil se dál všeobecných radovánek na počest princezniných narozenin a představoval si, jaká je to asi nestvůra, odjakživa pěstoval záliby ve všem hrůzném. Princ tak ubíjel život, jiný neznal a prodával knihy z tlumoku. Neuměl totiž číst. Pohádka by nyní mohla skončit, všichni si žili alespoň nějak. Náhoda je ale pes, a tak princ dostal jednoho dne pozvání na královský dvůr, princ ovšem nevěděl, neutrpí-li jeho vážnost. A kromě toho na princeznu dávno zapomněl. Posel trval na pozvání, byl zřejmě zvyklý na odmítání. Princ byl ochoten k ústupkům, ty vedly jen do vedlejšího pokoje. Sli tedy vedle a mlčeli. Nikoho neviděl, v té tmě nešlo určitě nikoho vidět. Věděl teď určitě, že je u cíle. Ale stává se, že usilovným hledáním se člověk tak spokojí, že vlastní cíl nepotřebuje. V pokoji probleskovala mírná záře. Byl dobře rozeznat trůn, ke kterému vedly dlouhé schody, bylo zajímavé, že nebylo vůbec poznat, odkud vlastně vedou. Světlo vytvářelo fantaskní postavy brokátových hávů, krásných dam, ze zdi vylétali černostříbrní motýli a po zemi se plazily ještěřky a tvářili se provinile, že neumějí létat. Princezna s ama byla tak krásná. A ty pomalé zátlesky světla a nádherné barvy tropických květů, které padaly z nebe, jí dělaly ještě krásnější. Princ se nudil a zval /i romantické povahy musí spát/. Pak však s neobvy-

čejnou čilostí skočil ke dveřím, zavřel za sebou, zamknul a spokojeně zahrozil královskému dvoru. Klíč spolknul a v duchu proklínal všechny princezny světa.

Kdyby spravedlnost nebyla slepá, přiřkla by tomu bídákovi alespoň cirkhozu jater /dáyno už ji měl/. Byla to taková zvláštní doba. Žijí dál /on možná šťastně/. A oba?

Ondřej T.

BEZ NÁZVU

Netoužím po tom vidět divy, které stvořili jiní. Někdy musí člověk sundat klobouk a říct: to je dobrý, ale člověk mého typu při tom vždycky skřípe zuby a říká si: proč jsem to nedokázal já?

/Chci vidět sám sebe, jak mě uznávají. to je jediná a hlavní touha "inteligentního" člověka./

Je těžké rozlišit, zda vlastně člověk chce padat na zadek před dobrými - ale teď je to právě rozhodnuto: netřeba psát dál - napadlo mě totiž: člověk si už vymanuje určité obory, dejme tomu otázky, které ho zajímají a v těch nechce být překonán. Jaká je to například bolest číst v knížce svůj názor! To zklamání, že už přesně to napsal někdo jiný! Naproti tomu, když například slyším dobrou hudbu, uznávám, že sám bych nebyl schopen to dát dohromady, a tak poslouchám a mohu pocítovat nezkalenou rozkoš. Tedy ztracený je člověk, který uznává prioritu jiných ve všech oblastech osobní průbojnosti /nepočítaje v to peníze, neboť jich může dosáhnout každá zmije/ a odevzdává odpovědnost za své myšlenky jiným.

Žel každé jednání musí mít svou motivaci a té se mi nedostává. Nepřekonatelná lenost svazuje mé činy a dodává jim různou sliziskost a odevzdanost chtičí. Lenosti, lenosti, lenosti, ty zrůdo, jež mě svazuješ; tak často a tak rád se ti poddávám, i když to "rád" je strašně relativní, protože "rád" v tu chvíli, ale po určitém odstupu vlastně "nerád", i když to také není to pravé, spíš s "výčitkami - svědomí". Proč svědomí v uvozovkách? Protože klasický pojem svědomí, to je jakési vědomí odpovědnosti vůči zájmům jiných, kdežto ve mně je svědomí odpovědnosti vůči sobě samému; tedy abych dokončil větu "tak často a tak rád ti podléhám". Ukrutný relativismus mi nedovoluje postavit se na jednu či na druhou stranu; co je vlastně pravda? I když ve mně se boj zúžil na dvě bojující strany; můj skutečný prospěch; to je prospěch z hlediska ostatních, má kritéria; má budoucnost, moje "důstojnost" atd., a na druhé straně má emocionální touha po zážitcích, totiž prožít co nejvíc, ale aby to nebylo špatně chápáno, prožít co nejvíc bezpracně, bez vložení větší námahy, /jen tak někde něco říct a něco vypít a někam nasednout a někam jet a někam vystoupit a s někým mluvit, ale hlavně ne namáhat hlavu a tělo pokud možno taky ne/. Je třeba si všimnout, že můj boj se zúžil na boj dvou mých ego, totiž superego a ego, totiž skutečného, reálného úspěchu v kontrastu s prožitkem, a vyhýbá se třetí, bojující straně, která u mě zůstává bez mužů, totiž to, jak bych to řekl? Společenská odpovědnost snad, totiž respektování zájmů druhých, od toho jsem se už oprostil. Teď nejde o boj, jestli je to dobře nebo špatně, mě už totiž nikdo nepřesvědčí, že je to špatně. A zase otázka: tohle by mohlo znít, jako že si ztěžuju, že už jsem v téhle fázi, ale vůbec ne, tam jsem se potřeboval dostat, ale já jsem se tam potřeboval dostat neuvědoměle, protože tisíce lidí jsou tam, totiž že si svůj egoismus neuvědomují a tím pádem jsou šťastní, pokud ovšem mají s tímto modelem úspěch, anebo jsou to bláznivci, které nikde neberou vážně. Tady je to strašné dilema: kde je štěstí? V uvědomění nebo v bezvědomosti?

To vysvětluje tzv. ST.vzorec, který může dosáhnout své hraniční hodnoty mezi úspěchem a neúspěchem, buď zvýšením "D"/osobní průbojnosti/ nebo "I"/to je ale konstanta, neboť inteligenci si nikdo nezmění/ nebo "p"/píle - ta se dá velice snadno a také nejčastěji

nezmění/ nebo "p" /píle - ta se dá velice snadno a také nejčastěji se mění/. Ale teď jsem napsal hloupost, popsal jsem hranici mezi úspěchem a štěstím.

ST. vzorec představuje úspěch sám před sebou, tj. štěstí, nýbrž objektivní úspěch, tj. úspěch před ostatními. To je důležité si uvědomit.

1. ST. zákon	úspěch společ .	$ú = D.I.p$
2. ST. zákon	úspěch sám před sebou = štěstí	$ús = Š - \text{štěstí}$

Michal St.

O LIDECH

"Lidé" se dělí na dvě skupiny: lidi a dobytek /dav/. Základní rozdíl je v tom, že lidé přemýšlí o životě a dobytek přemýšlí o kořtu.

Proč by mělo být těžké někoho odsuzovat? Proč neodsoudit ty, které nenávidíme a jimiž pohrdáme? Oni nám nic neřavají, leda pocit hnusu a nihilu.

Dav je tupý a zlý. Dav jde jen za ukojením. Je slepý a zbabělý. Davem se dá manévrovat jako stádem ovcí. Dav řve po svobodě a potom hledá šatnu, kde by ji co nejrychleji odložil. Svoboda je pro něj přílišnou zátěží, protože jemu stačí chlív a hry.

Svět, jeho veškeré dění, je věčným střetem jednotlivých ego. Kdyby byla všechna "ega" dobrá, svět by nemusel existovat. Existence světa je podmíněna věčnou existencí zla. "Zlo" pro jedno ego znamená vždy "dobro" pro jiné ego. Proto, má-li existovat dobro, bude vždy existovat zlo. Nikdy nenastane okamžik, kdy bude společné dobro pro úplně všechna ega. Proto bude logicky zlo věčně existovat, ale i vítězit, protože dobro je mírné, pasivní, kdežto zlo je výbojné, agresivní, nesmlouvavé.

Dějiny lidské společnosti jsou dějinami válek, jak praví filosof, ale tady jde o pouhý důkaz teorie. Proč vždy byly, jsou a budou války? Je neoddiskutovatelné, že války znamenají zlo. Takže ví těžší zlo.

Podle náhledu dějiny nejsou ničím jiným, než různým stupněm zakrývání zla. Čím jsme dále, tím rafinovaněji se zlo zakrývá. Zatemného středověku se nijak nezakrývalo, kdo je pánem a kdo utlačovaným. Veřejná poprava vzpurníka byla podívanou pro tupý dav. Ani v "kapitalismu", nové formě nadvlády silnějších nad slabšími, se nikdo nezabývá, kdo nepracuje a nejl. Tvrdý zákon konkurence je každému znám a nikdo se nepozastaví nad tím, že líný slaboch nemá co do úst. "Socialismus" pak nikoliv jako nejvyšší forma soužití lidí, ale prozatím jako nejrafinovanější forma nadvlády jedněch nad druhými.

Je naprosto nemožné, aby si všichni lidé byli rovni. Jak si může být člověk roven s dobytkem? Rozdíly IQ jsou naprosto průkazné. Přitom lidé s nižším IQ mají povětšinou tendenci se podřítit, v tomto podřícení hledají nevědomky svůj smysl. Nadřazený blb je zákonitě nešťastný. Ovšem nejnebezpečnějším typem je člověk, který je přehojný a agresivní. Takový typ se nezastaví před násilím, ani jinak si nevybere formy získávání své nadvlády.

Lidé vůbec jsou určeni dvěma faktory: Inteligencí, totiž schopností zplodit vlastní nezávislou myšlenku, a mírou průbojnosti, což je míra schopností prosadit své zájmy na úkor jiných ego.

Tyto dvě vlastnosti jsou dány člověku dědičně a on proto nemá možnost ani právo je ovlivňovat. Naprostým nesmyslem je člověka ne-

bádat k mravnímu sebezdokonalování, neboť tady půjde vždy jen o deformaci. Člověk by si měl uvědomit, že jiný být nemůže, než jak ho příroda předurčila, a neměl by se trápit tím, že neodpovídá společenskému ideálu. Ostatně společenský ideál je toliko model ovce, která kloní hlavu před vládnoucí třídou. Je až nechutné, kolik se do dnešní doby věnovalo deformaci člověka. Deformace dobytka nevyžaduje nakonec tolik energie, stačí pár plamenných slov a několik krajíců chleba.

Soudit, že změnou společenského řádu jsme se dopracovali k ideálu, je holý nesmysl. Ideální společenský řád je naprostou utopií. Což se podaří někdy přinutit všechna ega, aby si podaly ruce? Komunismus je naprostým nesmyslem - každý by si měl vzít tolik, kolik potřebuje a dát tolik, kolik má. Kdo si ale vezme tolik málo, kolik jen potřebuje, kdo vykoná tolik, kolik potřebují jiní, aniž by nad ním visel bič? Jen bič je prostředkem mocných, udržet společnost. Tak tomu bylo a bude. Je hloupé tvrdit, že dav lze udržet slovy. Jen násilí je vždy a všude platným argumentem. Strach je určujícím nástrojem každé společnosti. Všude kolem vidíme zoufale mnoho strachu - strach z rodičů, ze školy, ze špatných známek, z poznámky, z veřejné potupy, ze stráty místa, peněz, postavení, uznání vážnosti, strach z nemoci, smrti, strach z lidí kolem sebe. Věčný strach, to je to, co drží společnost odjakživa pohromadě. Každý, aby mohl existovat, musí dát katovi kus ze svého ega, aby přežil. Obětuje všechno, abychom mohli nerušeně zapadnout do stereotypu. Veškerá přetvářka, snaha, omezení, násilnost na sobě samém, vedou k tomu, abychom nepodlehli tomu nejhoršímu - vybočení ze stereotypu a přitom náš cíl stereotyp nakonec končí vždy a vždy stejně v naprosté nicotě smrti.

Nikdy, nikdy nebudou lidé šťastni, protože se nikdy nemohou mezi sebou domluvit. A existencí dobytka mezi lidmi tato situace ještě graduje. Je hloupé namlouvat si, že ten který řád, či ta která ideologie ukazuje cestu k lepšímu, neboť lidé budou věčně nešťastní.

Michal St.

Krumlovský hrad
Krumlovské tango
krok vpřed dva kroky vzad
co urveš brát
blbej jak tágo
Jo vřed dva roky krad
s pádem věků
když ta sova tolik houkala
vrků vrků

/Sa/

MIKROFON. Časopis vydává pobočka Sdružení českého folku v Českém Krumlově ve spolupráci s Mírovým klubem Johna Lennona a s Nezávislou kulturní iniciativou v Českém Krumlově. Adresa: Dobrkovice 87, Český Krumlov, telefon: 2585. Redakční rada: Roman Trapl, Jan Bárta, Petr Tůma. 50 výtisků. Neprodejné. Zaslané příspěvky se nevrací. Duben 1990.

VOZÍNU NOVÁKOVÍ ZEMŘEL OTEC
NĚJAK SETRNE
MU TO OZNAŇTE!

ZAKL-R-1-

①

②

KDOHÁ OTCE,
DVA KROKY
VPŘEČ!

③

NOVÁK,
KAM SE
SERETE?!

